

ЗМІСТ

ВСТУП	3
--------------------	---

РОЗДІЛ І. ОСОБЛИВОСТІ ПІЗНАННЯ ОТОЧУЮЧОГО СВІТУ

1.1. Загибель давніх знань	10
1.2. Чому й кому потрібно утаємничувати знання?	14
1.3. Звідки «жерці» отримали езотеричні знання?	15
1.4. Звідки з'явилися знання управління суспільними системами в давнину?.....	20
1.5. Таємниці війни в Іраку.....	23
1.6. Хто утаємничує знання колишніх цивілізацій?	26
1.7. Контроль над розвитком людства.....	28
1.8. Контроль розвитку науки в минулому	31
1.9. Сліди невидимої руки	36
1.10. Поява загрози.....	44

РОЗДІЛ І. ХТО СТОІТЬ ЗА КОНТРОЛЕМ І ФАЛЬСИФІКАЦІЄЮ НАУКИ?

2.1. Контроль науки «древніми жерцями».....	49
2.2. Контроль науки «новими жерцями» за допомогою наукометричних баз Scopus і Web of Science	52
2.3. Фальсифікація науки – три фатальні ідеї європейської цивілізації	59
2.4. Координаційні центри контролю і фальсифікації науки.....	64
2.5. Таємний Фонд світового уряду.....	69

РОЗДІЛ ІІІ. ВЗАЄМОДІЯ СВІДОМОСТІ І МАТЕРІАЛЬНОГО СВІТУ

3.1. Чи залежать властивості матерії від свідомості?	73
3.2. Чи можуть мільярди людей вплинути на світові події?	76
3.3. Думка – це енергія – ефект спостерігача	78
3.4. Сила думки.....	80
3.5. Зародження матеріалістичної науки.....	83

РОЗДІЛ IV. НООСФЕРНІ ДОСЛІДЖЕННЯ – ПРИЧИНА ІНКВІЗИЦІЯ ВЧЕНИХ

4.1. Академік Володимир Михайлович Бехтерев.....	87
4.2. Павло Флоренський	88
4.3. Французькі вчені Едвард Ле Руа і П'єр Тейяр де Шарден.....	91
4.4. Академік В. Вернадський	95
4.5. Новітні дослідження Віктора Вейника.....	98
4.6. Дослідження Фатея Шипунова	102
4.7. Лев Давидович Ландау	106
4.8. Професор М. О. Козирев і його теорія часу.....	109
4.9. «Лженаукові діячі» Валерій Слесарев та інші.....	119
4.10. Видатний винахідник Михайло Філіппов.....	121

РОЗДІЛ V. ІНКВІЗИЦІЯ НАУКИ І ВЧЕНИХ

5.1. Здобутки української радянської науки, що мали світове значення.....	126
5.2. Наука сучасної України – повна ліквідація	130
5.3. Історія взаємин влади і науки	135
5.4. Репресії вчених у СРСР	140
5.5. Основні віхи репресій	142
5.6. Де і скільки репресовано учених	144
5.7. Репресовані вчені науково-технічної сфери.....	149

РОЗДІЛ VI. ВІЙНА ПРОТИ ВЧЕНИХ

6.1. Смерть Рене Декарта – католицький слід	153
6.2. Вчені, що померли при загадкових обставинах	154
6.3. Викрадення італійського фізика Еttore Майорані ..	157
6.4. Загадковій смерті мікробіологів	158
6.5. Зачистка фізиків-ядерщиків Ірану	161
6.6. До чого веде інквізиція вчених?	164

РОЗДІЛ VII. ФАЛЬСИФІКАЦІЯ НАУКИ НА УГОДУ КОРПОРАЦІЯМ

7.1. Використання псевдонауки у парі.....	168
7.2. Емоційний резонанс	170
7.3. Псевдонаука і гроші	174

7.4. Брехня прес-релізів	176
7.5. Специфічна мова «спіну»	177
7.6. Афери на липових «дослідженнях»	179
7.7. Сміттєва наука	182
7.8. Словниковий запас і міраж відгуків фахівців.....	184
7.9. Ефект ореолу і медіатори	187

РОЗДІЛ VIII. НАУКА НА СЛУЖБИ АГРЕСОРІВ

8.1. Наука ефективного поневолення країн	192
8.2. Технології «керованого хаосу»	194
8.3. Впровадження стратегії «керованого хаосу»	201
8.4. Наука економічних кілерів.....	206
8.5. Технологія роботи економічних кілерів.....	208
8.6. Хто ж стоїть за кілерами?	211
8.7. Наука нової стратегії будівництва імперій	213

ПІДСУМКИ	216
-----------------------	-----

ВСТУП

*«Кожен має достатньо сил, щоб гідно прожити життя.
А всі ці розмови про те, який зараз важкий час, це хитромудрий
спосіб виправдати свою бездіяльність, лень і різні смутності.
Працювати треба, а там, дивись, і часи зміняться»*

Лев Ландау

Пишу книгу з надією, що справжні вчені зрозуміють, що треба боротися за розвиток української науки, тому що без науки Україна не має майбутнього. Під справжніми вченими я розумію не чиновників від науки, які зубами тримаються за свої крісла і підлещуються перед владою. Вони задоволені своїм матеріальним станом, подачками влади і зміни їм не потрібні. Вони зрадили науку і прирекли науковців на вимирання. Під справжніми науковцями я розумію патріотів науки, які за мізерні гроші рухають українську науку вперед і не дають їй загинути. Інквізиція не спить...

Роздумуючи над назвою книги «Інквізиція вчених» автору довелося переглянути великий масив документів і все таки прийти до висновку можливості, а головне, вірності такої назви. Сучасні інквізитори діють більш витончено, здійснюючи контроль науки і переслідуючи інакомислення. Так теми наукових досліджень затверджуються чиновниками Міністерства освіти і науки України (МОН), які здійснюють контроль їх виконання. Але головна сутність інквізиції полягає у мізерному фінансуванні науки, постійним реформуванням, регламентуванням наукової діяльності. Чого варта тільки вимога оцінювати наукові дослідження по наявності закордонних публікацій і публікацій в журналах, які входять у наукометричні бази Scopus і Web of Science. Інквізиція у вигляді бюрократичного монстра Міністерства освіти і науки України реформами і регламентами знищує не тільки науку України, але й освіту. Але це тема окремої книги.

«1215 року папа Інокентій III запроваджує термін «інквізиція». В перекладі з латинської це означає «розслідувати, розшукувати». Розшукували ересь. Слово «ересь» із грецької перекладається як «вибір», що сильно відрізняється від загально-прий-

нятих або традиційних поглядів. Інквізиція часто ставала маріонеткою в руках політичних амбіцій правителів. Наприклад, знищення ордену тамплієрів – сценарій, повністю продиктований французьким королем. Інквізиція на території Франції слухалася його, а не папу. Жанну д'Арк спалила інквізиція. Але ця інквізиція повністю була підпорядкована окупаційній англійській владі»¹. Інквізитори спалили Джордано Бруно. Науковий світогляд, що розвивався в Середні віки, суперечив догматам церкви про устрій світу. Інквізиція згубно впливала на інтелектуальний розвиток суспільства, переслідувала вчених. Від неї постраждали Джордано Бруно, Галілео Галілей і багато інших.

Що стверджував Джордано Бруно? Бруно був італійським священиком, ченцем-домініканцем, але прославився своїми філософськими поглядами. Він виступав проти панівної на той час птоlemeївської системи устрою світу, яка стверджувала, що всі планети обертаються навколо Землі. «Бруно пропагував вчення Миколи Коперника про геліоцентричний устрій світу, де центром обертання планет вважалося Сонце. Він також стверджував, що Всесвіт нескінченний і існує ще безліч світів.

Джордано Бруно був заарештований 1592 року, 7 років провів у в'язниці. За звинуваченням інквізиції був спалений як єретик на багатті 17 лютого 1600 року.

Іншою відомою жертвою інквізиторів став учений Галілео Галілей. Він теж був прихильником геліоцентричної системи світу. Процес над ним відбувся 1633 року, його визнали не єретиком, а «сильно запідозреним у ересі», що врятувало від багаття. Але вченого змусили публічно відректися від своїх поглядів, до кінця життя він залишався під наглядом інквізиторів»².

На початку минулого століття наука порушила питання енергії думок, можливостей свідомості, єдності живої і неживої матерії. Академік Володимир Михайлович Бехтерев висунув гіпотезу, що думка матеріальна. Думка, вважав Бехтерев, лише один з різновидів енергії, він називав її «світовою енергією». *«Необхідно визнати, що усі явища світу, включаючи і внутрішні процеси усіх живих істот і прояви «духу» можуть і мають розглядатися, як похідні однієї світової енергії»* – писав академік В. Бехтерев.

¹ Джерело : CREDO: <https://credo.pro/2023/07/351432>

² Джерело : CREDO: <https://credo.pro/2023/07/351432>

Але його вивід, що думка матеріальна, став лише побічним результатом іншої роботи, набагато масштабнішої, яка інтригує – *таємниця безсмертя, безсмертя людської особистості*. Ось що найбільше цікавило Володимира Бехтерева.

У лютому 1916 року в самий розпал першої світової війни, коли на фронтах гинули мільйони людей, саме в ці дні в Петербурзі, в Росії, прозвучали слова: *«Безсмертя людської особистості – це наукова проблема»*. І академік Бехтерев міркує строго логічно: *«духовне життя це енергія, значить, за законом збереження енергії вона не може зникнути. Так що ж з нею відбувається? Що відбувається з людською особистістю, з проявами нашого духу, коли тілесне життя закінчилося?»*

Академік Бехтерев заявив: *«Смерті немає, Панове. Це можна довести. І довести строго логічно. Людська особистість безсмертна!»*

Пройде 11 років і Академік Бехтерев помре. Помре в ніч на Різдво 24 грудня 1927 року. Що ж тоді мав на увазі Бехтерев, вимовляючи слова *«Смерті немає, панове»*? До речі, на рахунок його раптової кончини не існує однозначних думок. Багато хто схиляється до вбивства, другі твердять – отруїли. І на те є причини. Інквізиція діє!

З відкриття Луї де Бройля (1924 р.) корпускулярно-хвильового дуалізму розпочинається нова сторінка науки – квантова механіка. Науковцям відкрилося нове поле плідної роботи. Енергія людини стала не якимось абстрактним поняттям, а досить відчутним і значимим явищем.

У 1925-1927 роках у наукових журналах Німеччини не раз публікувалися витяги з робіт Альберта Ейнштейна, що займався у той час створенням Єдиної теорії поля. Проте нового відкриття громадськість не отримала, оскільки через пару років публікації повністю зникли у пресі. Що ж сталося?

Тільки у сорокових роках про Єдину теорію поля заговорили знову. Досліди Ейнштейна, що проводяться їм спільно з військово-морським флотом США, отримали очікуваний результат, але в той же час сталося щось непередбачене: за декілька місяців до смерті Ейнштейн спалив усі свої рукописи.

Кінець ХХ століття. У іншій країні, інший учений – Альберт Йосипович Вейник, член-кореспондент Білоруської академії наук, багато часу працював над теорією хронального поля. Автор

ряду наукових книг і унікальних дослідів, він, несподівано узявши собі нове ім'я, пішов у релігію і спалив усі свої роботи прямо у дворі академії.

Праці Альберта Вейника піддалися жорсткій критиці як з боку фізиків-теоретиків, так і з боку філософів і духовенства. Ще в 1970-х роках Міністр вищої і середньої спеціальної освіти СРСР підписав наказ про вилучення з бібліотек інститутів його підручника «Термодинаміка».

Священик Андрій Кураєв у виданні «Відповіді молодим» наполягав на тому, що книга Вейника «Чому я вірю в Бога», заснована на його теоріях, несерйозна з точки зору богослов'я і більше пов'язана з окультизмом, чим з православною вірою. Між тим, сам Вейник у 1992 році прийняв православ'я і заглибився у вивчення так званого «тонкого світу».

Дослідження Вейника були перервані його несподіваною загибеллю за дуже дивних обставин. 24 листопада 1996 року на одній з вулиць Мінська Вейника збила машина. Учений отримав травми, несумісні з життям. Альберта-Віктора Вейника відспівали в одному з мінських соборів і поховали на кладовищі за межами білоруської столиці. Примітно, академік стверджував, свідомість людини після смерті продовжує існувати у тому самому «тонкому світі». Знову сліди інквізиції!

Кінець ХХ ст. Україна стає самостійною державою. Формується нова законодавча база. Академія наук намагається утримати свою структуру і фінансування. Але грошей в державі мало. І тут з'являються закордонні емісари, різні фонди, зокрема фонд Сороса. Вони намагаються впровадити фінансування науки за допомогою грантів. Президента Академії наук України приймають до Римського клубу. Супер... дармові гроші, але вони виділяються тільки під певні проекти. З'ясовується, що більшість фінансуємих проектів повинні мати проривні ідеї, чи технологічну цінність. Бідність фінансування науки примушує вчених розробляти оригінальні проекти і передавати їх до експертів фондів, які відбирають кращі проекти, визначають умови розроблення тем і необхідне фінансування.

Ученим, які розробили цікаві наукові проекти, пропонують продовжувати дослідження за кордоном, де кращі умови і висока зарплата. Мова йде про відтік мізків і він набирає катастрофічних наслідків для української науки.

Так США та інші країни за допомогою грантів отримують про-ривні технології, розроблені українськими дослідниками і здійснюють контроль науки. Вкладаючи мізерні кошти зарубіжні емісари отримують не тільки висококласних спеціалістів, а й нові ідеї в сфері науки.

Через деякий час потік грантів зменшився майже до нуля. В чому причина? Справа в тому, що для українських учених винайшли «морковку» у вигляді нових вимог Міністерства освіти і науки до публікації результатів наукової діяльності. Вимоги закордонних публікацій і обов'язкових публікацій наукових статей в журналах, які входять у наукометричні бази Scopus і Web of Science, дають можливість ефективного контролю за результатами наукових досліджень транснаціональними корпораціями.

Створені при них експертні структури і редакційні ради, аналізуючи статті українських учених, поданих до друку в наукометричні бази Scopus і Web of Science та інші, мають просту можливість контролю розвитку напрямів наукових досліджень і фальсифікації науки.

Учені України змагаються між собою не в генеруванні і реалізації нових ідей, створенні нових технологій і у вирішенні інших проблем науки, а у кількості написаних і зареєстрованих статей в наукометричних базах Scopus і Web of Science, витрачаючи на це свої мізерні кошти.

Аналіз публікацій відображених у Літописах журнальних статей Книжкової палати України свідчить про настання ери «сміттевої науки». Статті українських викладачів університетів, наукових співробітників гуманітарних установ, вражають своєю примітивністю і повторюваністю результатів «своїми словами» для забезпечення оригінальності і неможливості звинувачення в плагіаті.

Це не управління знаннями, не конкурентна розвідка чи промисловий шпіонаж – це глобальний контроль української науки.

Останні дослідження квантової фізики ставлять під сумнів ідеологію матеріалізму західної цивілізації і на перший план виходить духовність людей, визнання матеріальності думки і впливу колективної свідомості на матеріальний світ. Зарубіжних експертів цікавлять досягнення українських вчених у галузі квантової фізики, ноосфери, наукових гіпотез у сфері енергоінформаційних полів. Адже в США активно проводяться дослідже-

ння у сфері «зміну образу людини» і впливу людей на матеріальний світ.

Тривалий час дослідження у галузі матеріальності думки, безсмертя людини і її впливу на фізичний світ замовчувалися, а вчених які займалися такими дослідженнями тероризували, забороняли друкувати результати досліджень, вбивали, чи садили в тюрми.

Список учених, що несподівано кидали справу усього свого життя, можна продовжити. Але в кожному новому випадку ми помічатимемо, що в роботах багатьох дослідників присутня тривожна закономірність: на певному етапі їх діяльність раптом уривається, і, що найнесподіваніше, останнє завжди відбувається за задалегідь заданим сценарієм. І тут є сліди інквізиції!!!

Адже перевернути світогляд серйозного ученого не так просто! Не так просто змусити людину відректися від справи усього її життя! Проте це відбувалося раніше, відбувається і зараз. Таке враження, що рано чи пізно той або інший дослідник вторгається в щось незвідане. Чи щось невідоме вторгається в його життя? У будь-якому випадку це «щось» примушує людину замовкнути, в корені змінити свої наукові пристрасті і погляди на світ. Але чому виникає необхідність такої різкої переоцінки поглядів? Що може стати причиною душевного перелому? Без сумніву, відповідь на це питання може таїтися передусім в дослідженнях самих учених.

Невже, торкаючись таємниці, учені втрачають розум? А інші, уловивши істину, розчаровуються у своїх роботах? Божевілля і звернення до релігії, різке припинення досліджень і відхід з наукової сцени, публічне зречення від своїх ідей і спалювання найважливіших праць. А може, це єдина можливість зберегти собі життя? Життя без науки і пов'язаних з нею таємниць? Що ж у такому разі відбувається з тими, хто не погоджується платити за спокій справою усіх прожитих років? Інквізиція діє!

Не так давно мені на очі попалася замітка, де говорилося про те, що спецслужби декількох держав, вивчаючи обставини загибелі ряду учених, дійшли висновку, що деяка організація упродовж уже багатьох років усуває будь-яку інформацію про відкриття, пов'язані з феноменом квантового поля і матеріальності думки. Схоже, що хтось дуже хоче залишити явище нерозгаданим.

Що за сила втручається в наше життя? Невідомо. Проте, щоб розкинути свій вплив на багато країн, ця організація має бути глобальною. В той же час, щоб ця глобальна організація змогла

існувати упродовж довгих років, вона має бути утаємничена, як ніяка інша спецслужба у світі. Щоб вчасно «провести роботу» з тим або іншим ученим у потрібний час і в потрібній точці земної кулі, ця утаємничена служба повинна мати чудову і розгалужену агентурну мережу по всьому світу. А щоб без осічок усувати неугодних в тисячах кілометрах один від одного, «співробітники» таємної організації мають бути оснащені і навчені, подібно до агентів кращих спецпідрозділів.

Що ж це за організація і хто нею керує? Хто стоїть в тіні? І чи дійсно здійснюється контроль і фальсифікація науки і як давно? Відповіді на задані питання автор намагається знайти у цій книзі.

Бажаю приємного і уважного читання.

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ ОСОБЛИВОСТІ ПІЗНАННЯ ОТОЧУЮЧОГО СВІТУ

1.1. Загибель давніх знань

Для вирішення різних проблем людству необхідні знання про оточуючий світ. Але ці знання не просто містять різні точки зору на один і той же предмет, що є нормальним явищем, але вони й внутрішньо суперечливі.

Спочатку ці протиріччя були виявлені в такій абстрактній науці, як теорія множин, а потім і в інших науках, що становлять теоретичний кістяк сучасної математики. Безумовно, це був сигнал про неблагополуччя в самих основах природознавства. І тільки тоді, коли парадокси були виявлені у всіх областях знань, у тому числі й прикладних, ситуація стала сумною. І її почали замовчувати на всіх рівнях.

З людської точки зору, все це зрозуміло! Дійсно, у наукову інфраструктуру були вкладені настільки великі кошти, що заявити на весь світ про те, що її «самим важливим результатом» є скупчення парадоксів, потрібно мати мужність, і час на прийняття такого рішення.

Протиріччя виявилися тому, що філософія науки була матеріалістичною і еволюційною. З цих позицій відбувалося пояснення фізичних процесів, формувалася хибна картина Всесвіту, що й завело абстрактну науку в глухий кут.

Однак ситуація, не є безнадійною. В історії людства були часи, коли подібного глухого кута не існувало. Це було при пануванні в світі Давньої арійської філософії (ДАФ), що дає вірну й внутрішньо несуперечливу картину оточуючого нас світу. Проте в сиву давнину знання давньої арійської філософії виявилися утаємниченими.

Довгий час вони зберігалися в Єгипті, який сформував чудо – Олександрійський маяк, що став емблемою країни, її вічного устремління до нових наукових досягнень. Але прийшов час, накреслений долею, і настав кінець усьому.

Серед диких криків черні і несамовитих викриків фанатиків, які видавали себе за кращих служителів Бога-Світла, упав давній Серапіс, оплот єгипетської мудрості. Загинула Олександрійська бібліотека, яка частково була спалена Цезарем у 48 році до Р.Х.,

потім була майже знищена християнами в 390 р. по Р.Х. і остаточно знищена Омаром в 640 р. по Р.Х. Фанатичні орди Омара і єпископа Феофана майже півроку палили на майданах багаття і топили лазні сотнями тисяч папірусів, розповідаючих про минуле життя людей, їх устремліннях, знаннях і відкриттях. Світивше тисячі років світло із давньої священної країни погасло. Єгипет, його всесвітня слава і безмірні знання опустилися в сферу забуття, пішли туди, звідки немає повернення.

Загинув Єгипет, загинули Храми, загинув оплот мудрих, які жили устремліннями до поза земного життя, але наука про Вічну істину загинути не могла, вона безсмертна і хвилі людського безумства не могли її похитнути.

Перші століття християнської ери – це суть з одного боку повстання рабів, а з іншого – поява на арені світу варварських напівдиких народів. Античний світ швидко схилився до занепаду, а з ним відходили і його боги, його наука і його таємниці. Зовні все загинуло, але в дійсності, ця катастрофа була оманливою.

Прошло декілька десятків років і діти війська Омара створили розкішний Арабський Халіфат. Гарун-Аль-Рашид, Ібн-Юніс, Насреддін, Табіта-Бен-Кара і Сулейман стали направлять усі сили на відновлення величі Олександрійської науки. З перемогою Таріка, мусульманські володіння стали насуватися й на Європу. І не дивлячись на те, що Карл Мартелль при Пуатьє поклав кінець їхньому політичному розповсюдженню, все ж віяння арабського генія проникали далеко і мандруючі філософи, алхіміки, астрологи скрізь розповсюджували уривки знань. Результати Альбігойського хрестового походу і жорстоке знищення катарів, заставило шукачів Правди приховувати свої устремління густим покровом тайни.

Герольди й трубадури, мандруючі лицарі й монахи убогих орденів розносили відзвуки езотеричного містицизму скрізь, від турнірів гордих васалів до скромних хатин простого народу. Іерусалимські війни ще більше укріпили зв'язок із сарацинами, і якщо на Заході Хрест узяв гору над Місяцем, то на Сході містичні пошуки знищили в порох полум'яний фанатизм хрестоносців. Рицарі Храму – тамплієри, протягом століть були шукачами в сфері Невідомого, і сама страта Великого магістра Жака де Молле біля Сент-Антуанських воріт Парижу на повільному багатті і його 130 товаришів, французьким королем

Філіпом Красивим призвела лише до створення товариства «Вільних мулярів». Із заснування цього інституту масонства пошуки наукової істини продовжувались.

Так, на шляху віків, посеред хаосу племен і народів, культур і вірувань, зовнішніх форм і забарвлень, зберігся спадкоємний зв'язок, починаючи з давніх ієрофантів Єгипту, пройшовши послідовно через неоплатоніків, гностиків і філософію арабів, тамплієрів, розенкрейцерів.

Світова історія завжди поділялася, як буде поділятися і в подальшому, на періоди накопичення знань і на періоди їх узагальнення і синтезу. Наша ера – останні дві тисячі років, і є саме таким періодом накопичення знань і відсутністю ярих відзеркалень людського генія. Ми переживаємо сумну епоху, якій давні індузи дали ім'я «Калі-Юга», – «часи смерті», тому що ця епоха призиває до діяльності лише низькі сторони людської сутності. Все це ми і спостерігаємо сьогодні. Війни, сатанінські культу, цунамі, пожежі, катастрофи...

Епоха розквіту Єгипту – це останній відзвук попередньої раси людства, яка відійшла у вічність. Часи Гермеса, Рами, Орфея і Кришни минули безповоротньо. Перед людством стоїть задача створити новий синтез знань, ще більш великий і грандіозний, ніж усі попередні. Виконання цього і є місією наступних тисячоліть.

Давній світ зробив свою справу, виконав покладену на нього місію повністю, а тому й повинен був відійти, щоб дати можливість нам його нащадкам, виконати нашу роботу, не обмежуючи нашу свободу і не створюючи опір нашим устремлінням. Усвідомивши це, замість горювання над минулим, ми будемо брати з нього лише велику силу, знаючи про те, що могли виконати одні зможуть зробити й інші. Зв'язок з давнім повинен бути значним у кожного хто шукає Істину, але він повинен витікати не з прив'язаності до відзеркалення її форми, а із справжньої її сутності.

Початок християнської ери і є великий момент поривання з минулим. З розповсюдженням християнства зв'язок з давнім світом з його культурою скрізь став занепадати, і чим більше окремі люди намагалися зупинити цей відрив, тим швидше він здійснювався. Задумавши відтворити велич давньої науки, царська династія Птолемеїв, що правила елліністичним Єгиптом

у IV–I століттях до Р.Х. збрала в єдине сховище все, що залишилося розкиданим по світу. І все це одним ударом долі було знищено. Не будь цих людей можливо більшість манускриптів збереглися б і до наших днів, тепер усе загинуло безповоротно. Всі подальші спроби в цьому напрямі завжди призводили до зворотнього результату. Марк Аврелій і Юліан лише прискорили загибель давніх знань: загинули всі містичні школи, які намагалися на християнському ґрунті зберегти залишки знань давніх святилищ.

Проте не дивлячись на зовнішній розрив з давнім світом, дух його невіданими шляхами керує весь час життям європейських народів. Таємні ієрофанти³ і вчителі казкової Індії своїм генієм продовжують світити людям. Через віки, як у давній країні Кемі і долині Пенджаба, світить нам пам'ятник давно минулого. Збережені людьми, що пережили Всесвітній Потоп, ці знання були введені в усі релігійні концепції, відомі нам по письмовій історії сучасного людства. Однак уведений вони були в трохи перекрученому виді, що не дозволяє самостійно використовувати ці знання «непосвяченим». Приблизно в такому ж стані перебуває виклад цих же знань і в езотеричній літературі.

Як стверджує Еліфас Леві: «Всі релігії зберегли пам'ять про одну первісну книгу, написану ієрогліфами мудрецьями перших віків світу, символи якої, будучи в подальшому спрощені й вульгаризовані, послужили Писанню буквами, Слово – категоріями, а окультній філософії – її таємничими знаками»⁴.

³ «В усіх стародавніх містеріях, як і в церемоніях ініціації, суттю їх є еволюція небесних тіл та їх запліднююча дія на Землі. Церемоніал також має на увазі різноманітні очищення душі під час її проходження крізь планетарні сфери, де вона отримує більш чисті тіла, наближуючись до джерела світла.

Ієрофанти, що проводять посвячення, допомагають душі адепта отримати якості, що відповідають кожній планеті, шляхом проходження крізь планетарні сфери; поступово душа, після смерті адепта, переходить у категорію божественного світла»

⁴ *Eliphas Levi*. «Dogme et Rituel de la Haute Magie». Paris. Germer Bailliere, libraire – editeur. 1861. – «Dogme». – P. 221.